

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή θεωρεί ότι οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου έχουν την υποχρέωση να ξεκινήσουν εγκαίρως τις αναγκαίες διαδικασίες για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας 1999/31/ΕΚ, έτσι ώστε η διαδικασία αυτή να ολοκληρωθεί εντός της ταχθείσας προθεσμίας, ανεξαρτήτως της φύσεως των διαδικασιών αυτών, και να ενημερώσουν την Επιτροπή σχετικά.

Δεδομένου ότι το Ηνωμένο Βασίλειο δεν ενημέρωσε την Επιτροπή σχετικά με τις θεσπισθείσες διατάξεις για την πλήρη εκπλήρωση των από την οδηγία απορреουσών υποχρεώσεων και δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν έχει άλλα στοιχεία που να της επιτρέπουν να συμπεράνει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο θέσπισε τις αναγκαίες διατάξεις, είναι υποχρεωμένη να θεωρήσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο δεν θέσπισε ακόμα τις διατάξεις αυτές και, επομένως, παρέλειψε να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία.

(1) ΕΕ L 182 της 16.7.1999, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας που ασκήθηκε στις 22 Νοεμβρίου 2002

(Υπόθεση C-424/02)

(2003/C 19/33)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους X. Lewis και M. Κωνσταντινίδη, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 22 Νοεμβρίου 2002 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, παραλείποντας να θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για να συμμορφωθεί προς το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 75/439/ΕΟΚ⁽¹⁾ με την οποία επιβάλλεται στα κράτη μέλη η υποχρέωση να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα ώστε να δίνεται προτεραιότητα στην διάθεση των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων με επαναχρησιμοποίηση, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 87/101/ΕΟΚ περί χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων⁽²⁾ ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να κοινοποιήσει τις διατάξεις αυτές στην Επιτροπή, παρέβη να εκπληρώσει πλήρως τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή·
- να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 249 ΕΚ, κατά το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται υποχρέωση των κρατών μελών να τηρούν τις προθεσμίες για τη μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο που προβλέπονται από την οδηγία. Η προθεσμία αυτή εξέπνευσε την 1η Ιανουαρίου 1990 χωρίς το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας να έχει θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις για να συμμορφωθεί με την οδηγία που αναφέρεται στα αιτήματα της Επιτροπής.

(1) ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 77.

(2) ΕΕ L 42 της 12.2.1987, σ. 43.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Cour administrative (Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου), με απόφαση της 21ης Νοεμβρίου 2002, στην υπόθεση Johanna Maria Delahaye, σύζυγος Boor, κατά του Υπουργού Δημοσίας Διοικήσεως και Διοικητικής Μεταρρυθμίσεως όσον αφορά την κατάταξη υπαλλήλου

(Υπόθεση C-425/02)

(2003/C 19/34)

Με απόφαση της 21ης Νοεμβρίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 25 Νοεμβρίου 2002, το Cour administrative (Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Johanna Maria Delahaye, σύζυγος Boor, κατά του Υπουργού Δημοσίας Διοικήσεως και Διοικητικής Μεταρρυθμίσεως όσον αφορά την κατάταξη υπαλλήλου που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης.

Το Cour administrative (Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου) ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του ερωτήματος αν μπορεί να επιτραπεί στο Δημόσιο, ως εκδοχέα, ενόψει των οδηγιών 77/187 ΕΟΚ⁽¹⁾, 98/50 ΕΚ⁽²⁾ και 2001/23 ΕΚ⁽³⁾, σε περίπτωση μεταβίβασης προς αυτό επιχειρήσεως από μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου να αναλάβει τούτο τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του εκχωρητή μόνο στο μέτρο που αυτά συμβιβάζονται με τους δικούς του κανόνες δημοσίου δικαίου, ιδίως όσον αφορά το θέμα των αμοιβών, των οποίων ο τρόπος καθορισμού και το ύψος έχουν οριστεί μέσω λουξεμβουργιανής ρυθμίσεως, και εξυπακουμένου ότι από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως των δημοσίων υπαλλήλων προκύπτουν για τους ενδιαφερόμενους υπαλλήλους νόμιμα πλεονεκτήματα, ιδίως όσον αφορά την εξέλιξη της σταδιοδρομίας τους και τη σταθερότητα της θέσεως που κατέχουν και ότι οι ενδιαφερόμενοι υπάλληλοι διατηρούν, σε περίπτωση διαφωνίας όσον αφορά «ουσιαστική μεταβολή των όρων εργασίας», κατά την έννοια του

άρθρου 4, παράγραφος 2, των σχετικών οδηγιών, το δικαίωμα να καταγγείλουν τη σύμβαση εργασίας σύμφωνα με τον τρόπο που προβλέπεται στην εν λόγω ρύθμιση.

- (1) Οδηγία 77/187/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Φεβρουαρίου 1977, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 171).
- (2) Οδηγία 98/50/ΕΚ του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1998, για την τροποποίηση της οδηγίας 77/187/ΕΟΚ περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων (ΕΕ L 201, σ. 88).
- (3) Οδηγία 2001/23/ΕΚ του Συμβουλίου, της 12ης Μαρτίου 2001, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, σχετικά με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων ή επιχειρήσεων (ΕΕ L 82, σ. 16).

Αίτηση αναιρέσεως του Giuseppe Di Pietro κατά της διατάξεως που εξέδωσε το τρίτο τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 27 Σεπτεμβρίου 2002, στην υπόθεση T-254/01, Giuseppe Di Pietro κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-427/02 P)

(2003/C 19/35)

Ο Giuseppe Di Pietro, εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο G. Monforte, δικηγόρο Μεσοίτης, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 25 Νοεμβρίου 2002 αίτηση κατά της διατάξεως που εξέδωσε το τρίτο τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 27 Σεπτεμβρίου 2002, στην υπόθεση T-254/01, Giuseppe Di Pietro κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να προσκομιστούν στο Δικαστήριο οι φάκελοι των υποψηφίων που κρίθηκαν δεκτοί κατόπιν της διαδικασίας επιλογής·
- αφού κρίνει ότι τα προσόντα που αποδεικνύονται από τους ως άνω φακέλους δεν ήταν συμβατά προς τις απαιτήσεις που απέρρεαν αντικειμενικά από την προκήρυξη του διαγωνισμού, να δεχθεί ότι δεν μπορούσαν να γίνουν δεκτές οι ασύμβατες

υποψηφιότητες και να προβεί στην ακύρωση της σχετικής αποφάσεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου και στη λήψη κάθε συνακόλουθου μέτρου·

- να προσκομιστούν στο Δικαστήριο οι φάκελοι υποψηφιοτήτων που υποβλήθηκαν μέχρι την ημερομηνία λήξεως της προσκλήσεως για υποβολή υποψηφιοτήτων που επιβεβαιώνουν τα όσα έχουν αποδειχθεί σχετικά με τα προσόντα του M. Hervé·
- εν πάση περιπτώσει, αφού κρίνει ότι τα αποδεικνύομενα προσόντα δεν ήταν συμβατά προς τις απαιτήσεις που απέρρεαν αντικειμενικά από την προκήρυξη του διαγωνισμού, να ακυρώσει τον διορισμό του M. Hervé και να λάβει κάθε συνακόλουθο μέτρο·
- σε περίπτωση που το Δικαστήριο κρίνει ότι ο αναιρεσείων ήταν ο μοναδικός που είχε τα κατάλληλα προσόντα για τον διορισμό στη θέση του Γενικού Γραμματέα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, να αναγνωρίσει το δικαίωμα του G. Di Pietro να διοριστεί Γενικός Γραμματέας, λαμβανομένου υπόψη ότι η προκήρυξη δεν περιελάμβανε διατάξεις που να παρέχουν στο Ελεγκτικό Συνέδριο το δικαίωμα να αποφασίσει αν θα διορίσει ή όχι έναν από τους κατάλληλους υποψηφίους·
- να επιδικάσει στον αναιρεσείοντα τα δικαστικά έξοδα και τις δικηγορικές αμοιβές καθώς και αποζημίωση για τη ζημία που υπέστη λόγω της μη επιλογής του.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο αναιρεσείων βάλλει κατά της διατάξεως με την οποία το Πρωτοδικείο έκρινε προδήλως απαράδεκτη την προσφυγή του, δεχόμενο την ένσταση του Ελεγκτικού Συνεδρίου, κατά την οποία το από 2 Αυγούστου 2001 έγγραφό του δεν μπορεί να θεωρηθεί ως διοικητική ένσταση.

Κατά το Πρωτοδικείο, με το από 2 Αυγούστου έγγραφό του, ο αναιρεσείων δεν αμφισβητεί τη νομιμότητα της βλαπτικής γι' αυτόν αποφάσεως ούτε επιδιώκει τον συμβιβαστικό διακανονισμό των αιτημάτων του, αλλά περιορίζεται να θέσει μια σειρά από ερωτήματα και να ζητήσει την προσκόμιση ορισμένων εγγράφων. Επομένως, το ως άνω έγγραφο δεν μπορεί να θεωρηθεί ένσταση υπό την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων.

Ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι η εν λόγω εκτίμηση του Πρωτοδικείου είναι εσφαλμένη, καθότι το από 2 Αυγούστου 2001 έγγραφό του περιείχε και αίτημα προς ενέργεια.